

Μαγιάτικη παραφορά
του Φασουλή του Φουκαρά.

Ὡ κόσμε σὺ ἀλλόκοτε μὲ τὰ παραξενά σου,
ὦ γῆ, ποῦ πάντα στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά σου,
καὶ πάλιν τὸ κρανίον μου μεταβολὴν δέσσει
καὶ πάλιν ὅπως φαίνεται μ' ἐκείραξες ἢ ζέσση,
καὶ εἰς στιγμὰς εὐρίσκομαι παραφορῶν ἐξάλλων
καὶ ὁμιλῶ μονάχος μου καὶ βλέπω ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

Καὶ πάλι τὸ σιχαμερὸ κυττάζω καλοκαίρι,
ἀπὸ τὴν λαύρα ψήνονται τῆς σφαίρας τὰ καλοῦπινα,
ἢ μούρη μου κατήγησες ὡς εἶδος θεϊαφοκέρι
καὶ πίνουσε τὸ αἷμα μου τὰχόρταγα κουνούτσι,
καὶ μὲς ὅτ' ἀπὸ τοῦ μου ταβιτῆ δῶδ ψύλλαροι πηθοῦν
καὶ ὅλο ἀνε κ' ἔρχονται καὶ ὅλο τραγουδοῦν.

Ὁ ἕνας ἔχει τὴν φωνὴ νομίζω τοῦ Τρικουπή
κ' ὁ ἄλλος πάλι τὴ φωνὴ τοῦ μαύρου Δεληγιάννη,
κ' αὐτὸς μοῦ λέγει ἀπ' ἐδῶ «Σήμα, μαρὲ κουροῦπι,
νὰ ὄψῃς τὸ ἔθνος ὅτ' ἀμπρός τί πῆδημα ποῦ κάνει,
σπυροδρομους, δάνεια, νερὸ μὲ τὸ τουλοῦμι,
καὶ νὰ τὰ χάψῃς δ' αὐτὰ σάν τὸ ραχάτ-λουκοῦμι.»

Κ' ὁ ἄλλος λέγει ἀπ' ἐκεῖ «Βαβαὶ καὶ φιδιμένα!...
σῆμα ἀπάνω ἴσῃγορα καὶ φώναξε καὶ κλάψε,
κ' ἂν πατριώτης λέγεται κολλήσου εἰς ἐμένα
κ' εὐθὺς θανάτου σάββανα γιὰ τὴν πατρίδα ράψε.
Ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαχαίρι
καὶ εἶναι γιὰ παλούκωμα ἐκείνος ὀπου χαιρε.»

Αὐτὰ οἱ ψύλλοι τραγουδοῦν κ' ἀρχίζει τὸ χορὸ
ὁ ψύλλος ὁ καλόκαρδος μαζὶ μὲ τὸν κλαψάρη,
κ' ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξι πετῆ ὅτ' ἀριστερὸ
κ' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ τερφι μὲς ὅτ' δεξι σαλτάρει.
Κ' ἐκείνος μὲ ὄνειρατα χροσά μ' ἀποκοιμίζει
κ' αὐτὸς μὲ θρήνους κ' ὄδυμους τ' αὐτιὰ μου τὰ γε-

κ' ἐγὼ δὲν παῖω καὶ ὅτους δῶδ τὴν ἀκοήν μου κλίνω
καὶ λέγω πότε εἰς αὐτόν καὶ πότε εἰς ἐκείνον:

«Πινακοτή, Πινακοτή,
ἔλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μου αὐτί»

κ' οἱ ψύλλοι πάνε κ' ἔρχονται μὲ λιγυρὰν φωνὴν
καὶ μοῦ χαλοῦν τὴν σάββανα τὴν Ἐβσταδιανήν.

Ἄφῃστε με νὰ κοιμηθῶ, ἀφῃστε νὰ ὄσχιώσω,
 μὲ τούτα τὰ τραγοῦδιά σας κοντεύω νὰ τὰ χάσω.
 Πῶς θέλετε νὰ φαίνομαι; διακρῖνον ἢ γελῶν;
 πῶς εἶμαι χρησιμώτερος ἰστού ἔθνους τὸ καλόν;
 ἂν ἔκαστον εὐτύχημα τοῖς μετρητοῖς τὸ πένητο,
 ἢ ἂν κτωπὸ τὸ στήθός μου καὶ τὰ μαλλιά μου σέβρω;

Ἔπος μου ἤπιε φαίνομαι, ὅτι μου ἤπιε κάνω...
 καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καὶ ὅτ' ἀ κακὰ καθόλου δὲν τὰ χάνω.
 Ἄν θέλετε δδύρομαι, ἂν θέλετε γελῶ...
 ποτὲ τὸ κέφι κανενὸς ὡς τώρα δὲν χαλῶ.
 Ἐγὼ μὲ γέλοισι ἐμπορῶ καὶ κλάματα νὰ ψάλω,
 ἐγὼ τὸ ἔχω εὐκολο καὶ τῶνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ κόσμος σὺ ἀλλόκοτος μὲ τὰ παράξενά σου,
 ὦ σφαῖρα σὺ, ποῦ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά σου,
 ὦ μοῖρα σὺ, ποῦ τὸν θνητῶν τὰς τύχας περιπλέκεις,
 ὦ σὺ Ἑλλάς, ποῦ σὲ ἤνεικε καὶ γῆ καὶ οὐρανός,
 μὲ δύο τώρα πρόσωπα ἐνώπιόν μου στέκει
 καθῶς καὶ ὁ διπρόσωπος τῆς Ρώμης Ἴσως.

Γελᾷς ἀπὸ τὸ ἔνα σου κ' ἀπὸ τὸ ἄλλο κλαῖς,
 τραγοῦδι ἀνοικτόκαρδο καὶ μοιρολόγι λές,
 κ' ἐγὼ κυττῶ μὲ γελαστὸ καὶ διακρυσμένο μάτι
 τῆ μιά καὶ ἄλλη μοῖρῃ σου, τὴν κάθε μιά κοιλιᾷ σου...
 ἢ πρώτη ἀδεῖα φαίνεται κ' ἢ δευτέρα γεμάτη,
 καὶ σὺ γκαρῖζεις πεταχὰ καὶ σέβρεις τὰ μαλλιά σου.

Κ' ἐγὼ μαζί σου, ὦ πατρίς, καὶ κλαῖω καὶ γελῶ
 καὶ τοὺς Ρωμηοὺς γιὰ πρᾶσινο χαβιάρι τοὺς πουλῶ,
 καὶ τρώω ἀγοτάραχο καὶ κλέπτω χαροῦσι
 καὶ ἢ κοιλιᾷ μου τρέχεται καὶ ταμπουρά βραεῖ,
 καὶ δίνω μιά κ' εὐρίσκωμαι κοντὰ εἰς τὸν Τρικοῦπη
 καὶ δίνω μιά κ' εὐρίσκωμαι κοντὰ ἰστόν Θεοδωρή.

Παραφρονῶ, ζεσταίνομαι, δὲν ἔξρω τί νὰ κάνω...
 κατακαυλῶ ὅτ' ἀ χαμηλὰ ἐνῶ πετῶ ἀπάνω.
 Ὁ Παππαγιαννακόπουλος μου κόβει τὰ φτερά
 καὶ ἄλλοι μάντεις ἀσφαλεῖς καὶ μεταφοροκόποι,
 κ' ἢ εὐτυχία ἢ χροῦσι κ' ἢ μαύρη συμφορὰ
 μὲ παίζων εἰς τὰ χέρια τον σὺν λατιχένιο τόπι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ φίλτατός μας Γράγκος, Πατούνας ὁ πολὺς,
 ποῦ τόσας ἀναμνήσεις ἀφῆκε προφαιλεις,
 τὴν αὖριον μᾶς φεύγει καὶ πάει ὅτ' ἀ Ἰνδίας,
 τῶν ὄρεων, τῆς λαύρας, τῶν πυρετῶν τὴν γῆν,
 ὁ δὲ Ρ ω μ η ὁ ε ἔξ ἄλης τοῦ εὐχεται καρδιάς
 ἐπᾶνον αἰσίαν καὶ θησαυρῶν πηγῆν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς ὅτ' ἀ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅτ' ἀ Νεάπολι ἀπάνω, —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχίον Ἐσθῆ, —δαρὸ ὅτ' ἀ λάδι, τρεῖς ὅτ' ἀ ξύδι,

Καὶ τοῦ Κυριακοπούλου ἢ Ἐ θ ν ι κ ἢ ἐβῆκε,
 ἐφημερὶς μεγάλη ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων,
 κ' ἢ ὑποδοχὴν ἀπ' ὄλους ἐγκαθίδου εὐρήκε
 ὡς ἐξυπηρετοῦσα τὸ γενικὸν συμφέρον.
 Εὐχῆθη δὲ εἰς ταύτην κ' ἢ τοῦ Ρ ω μ η ὁ ο ὕ ψυχῆ
 μακρὸν νὰ ἐξη βιον καὶ μάλα εὐτυχή.

Ὁ Χάμλετ τοῦ Σαιξπηρόν, μετάφρασις μεγάλη
 καὶ γλαφυρὰ καθ' ὅλα ἀπὸ τοῦ Διαμράλη,
 λογιωτάτου νέου καὶ δὴ Ἄγγλομαθοῦς
 καὶ ἔργατον τῶν γραμμάτων καὶ ὀρέκτον ἀληθοῦς,
 προσφέροντος προθύμως τὸν φρόνον τῶν γραμμάτων
 μὲ μεταφράσεις ἔργων ἐκ τῶν κλασικωτάτων.

Καὶ τῆς Λειψίας ἢ Κ λ ε ἰ ὦ, τὸ Περιοδικόν,
 ποῦ ἀμυλλάται πρὸς πολλὰ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν,
 τὸ πλοῦσιον εἰς γλαφυρὰς εἰκόνας καὶ εἰς ἔλην,
 χαριτωμένην πάντοτε καὶ πάντοτε ποικίλην,
 συστήθηται θεμελιωτά πρὸς ὄλους κ' ἀπὸ μᾶς
 καὶ σπεύσεται νὰ στείλῃται ταχέως συνδρομῆς.

Ὁ δὲ Ἡλείου φοιτητῆς, ὁ Βλάχος Παναγιώτης,
 ἐγένετο Ἰατρικῆς Διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
 καὶ μετ' ἔπεινον ἀρετῶν τὸ ἄξιον παλληκάρι
 λίαν καλῶς κατάρθωσε ὅτ' ἀ Δίπλωμα νὰ πάρῃ.

Γεώργιος ὁ Πάμπανος, ὁ ἱατρός ὀδόντων...
 τὰ χημάτ' ας δι' αὐτὸν δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
 ἀνακαινίζει πάσχοντα ὀδόντας ἐν τῷ ἄμα
 χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς καμμιὰ ἐσκλάμα.
 Οἱ ἔχοντες ποδοντόνον ἄς μαζευσθῶν ἐκεῖ
 κ' ἢ ἰσάμια ἢ μασελά τῶν εὐθῆς θὰ γίνῃ νέα,
 εἰς ὄλους δὲ γνωστοποιῶ πῶς οὗτος κατοικεῖ
 ἰστών Πατριῶν τὴν ὁδὸν ἕπ' ἀριθμόν ἑννέα.

Ἐστὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλομή,
 κάτω τοῦ Ἰκουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
 θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὐθῆς μὲ καλὴν
 καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ φρας εὐφροσύνης.
 Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς,
 καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἄρωμα τρυφᾷς.

Νέον Ἡμερολόγιον καὶ δὴ Γεωργικόν,
 γλαφυροτάτη συγγραφή τοῦ Πέτρον Φιλαρέτου,
 μετὰ ποικίλων γνώσεων ἐπιστημονικῶν
 καὶ ὀφελείας πρόξενου καὶ μάλα ἐξαρέτου.
 Διδάσκει πάντα γεωργῶν συντόμως κ' εὐφροσύνης...
 ἐσχάτως τὸ ἐξέδωσε ὁ Σπύρος Κουσουλίνος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προστατίου, κονιορτὸς πολὺς.

μὲ Χημειον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μιά χηρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ,